

Priloga mladih novinarjev v Grosupeljskih odmevih - glasilu prebivalcev občine Grosuplje - letnik XXXV - maj - 5 / 2009

O kom/čem pišemo?

Dejavnosti v Mestni knjižnici Grosuplje

stran 2

Baletke v Grosupljem

stran 3

Standup v Grosupljem

stran 5

Pred volitvami v Evropski parlament

stran 6

Ženski košarkarski klub Grosuplje

stran 6

Grosupeljska novinarska pomlad z veliko samozavesti

Tri osnovne šole so poslale zvedave in samozavestne mlade novinarje na novinarsko delavnico v Grosuplje. Tri ure druženja in slab mesec za pripravo novinarskih izdelkov - to so bile naše omejitve, vse drugo pa ... Hja, brez pravih omejitev, vsaj v glavah. In najboljše novinarske izdelke so ustvarili prav tisti mladi novinarji, ki so sami predlagali svojo temo in niso čakali na moj predlog. Nekaj izdelkov je celo tako dobrih, da bi jih brez težav objavili kjerkoli. Lepo, kajne?

Res je, malo težav smo imeli z lovljenjem roka za oddajo izdelkov in to je tudi najpomembnejša lekcija novinarstva: odgovornost. Odgovornost do bralcev, gledalcev in poslušalcev. Do tistih, ki so na drugi strani, do tistih, za katere novinar ustvarja. Javnost mora od novinarjev pričakovati, celo zahtevati, da svoje delo

opravljajo odgovorno. Da posredujejo točne informacije, da odgovorno in natančno odgovorijo na tista ključna vprašanja (kdo, kaj, kje, zakaj, kako), da ne ustvarjajo navijaško ali omalovažujoče in da, če sprejmejo nalogo, to tudi (pravočasno) opravijo. Skratka, da članek napišejo. In prav vseeno je, če novinar poroča o uspehih košarkaric v Grosupljem, o strankarskih pogajanjih za sestavo vlade ali pa morda o zasedanju voditeljev skupine G20, ki razpravljajo o ukrepih za omilitve svetovne gospodarske krize.

Po živahnem druženju na novinarski delavnici smo torej v tej slikoviti Vetrnici opisali letošnjo grosupeljsko pomlad. Tako, kot ji vidijo naši mladi in samozavestni sokrajani.

Manica J. Ambrožič

Vsaka občina mora imeti knjižnico. Tako je tudi v občini Grosuplje. Naša knjižnica je bila pred dvema letoma razširjena in preimenovana iz Knjižnice Grosuplje v Mestno knjižnico Grosuplje in ima že preko 6000 aktivnih članov. Nova knjižnična zgradba in obnovljena Koščakova hiša nam omogočata, da nam knjižnica, poleg knjižničnih uslug, nudi še razstavno dejavnost v galeriji, prebiranje časopisja v časopisni kavarni, učenje v študijski sobi ... Pa začnimo s samo knjižnico. Njihova poglavitna naloga je zagotoviti dostop

Dejavnosti v Mestni knjižnici Grosuplje

do aktualnih knjig in informacij, ki jih potrebujemo za izobraževanje, učenje, informiranje in koristno preživljanje prostega časa. Poleg knjig, časnikov, časopisov nam nudijo tudi neknjižno gradivo. Pod to spadajo DVD-ji, kasete, CD-ROM-i ter najrazličnejše baze podatkov, ki so dostopne s pomočjo interneta. V knjižnici je potreben prostor za ljudi, obiskovalce, ki se v knjižnici zadržijo, da si izberejo gradivo, študirajo, ter za pregledno postavitve gradiva, ki ga knjižnica hrani. Ravno zaradi tega so jo 2 leti nazaj prenovili. V novih prostorih je knjižnica, v starih pa so med drugim galerija, večnamenska dvorana, Koščakova soba, ki se uporablja tudi kot občinska poročna soba, domoznanska soba in računalniška učilnica ter študijska čitalnica. V časopisni kavarni lahko ob skodelici kave prebiramo dnevno časopisje in tudi raznovrstne revije. Tik ob kavarni je galerija, kjer se mesečno izmenjujejo razstave. Slike in druge umetnine si lahko ogledate vsak dan, od ponedeljka do sobote, po urniku, ki ga ima knjižnica. Vstop pa je prost, saj je naloga knjižnice vzpodbujati vseživljenjsko izobraževanje občanov in širiti obzorja. Kot je že dolgoletna praksa, se v Koščakovih sobi odvijajo poroke, ki jih izvaja upravna enota. Veliko pa se dogaja v računalniški učilnici in študijski čitalnici, ki je še posebej zasedena med izpiti. V računalniški učilnici potekajo tudi različna izobraževanja, kot je npr. fotografska delavnica udeležencev Univerze za tretje življenjsko obdobje (UTŽ). V domoznanski sobi, kjer je predstavljena literatura našega območja, zapisi o naših krajih in ljudeh, in

je tudi sedež uredništva Zbornika občin Grosuplje, Ivančna Gorica in Dobrepolje, se srečuje domoznanski krožek članov UTŽ, ki pripravlja izdajo knjige. V starem delu knjižnice se nahaja tudi dvorana. V njej potekajo prireditve za odrasle, literarni večeri, strokovna in potopisna predavanja, obstaja pa tudi možnost, da jo najamejo zunanji uporabniki. Seveda pa knjižnica ne izobražuje le odraslih, ampak se posveča tudi otrokom. Prav njim so namenjene ure pravljic in igralne ure, ki se odvijajo enkrat tedensko v pravljичnem kotičku. Namen teh uric je navajanje otrok na branje, saj zelo uživajo ob poslušanju in prebiranju pravljic. S knjižnico se povezujejo tudi šole in vrtci, ki skupaj organizirajo različne kulturne dneve. Šolarji in vrtčevski otroci večinoma pridejo do knjižnice, lahko pa tudi pravljíčarka obišče vrtec. Razumljivo je, da se vrtčevski otroci posvečajo pravljicam, šolarji pa že knjižnični vzgoji.

Trenutno v galeriji knjižnice poteka likovna razstava Pridih Mediterana, na knjižnem oddelku pa so razstavljena dela o Tibetu. V sodelovanju z Inštitutom Jožef Štefan je na ogled razstava Doktorice računalništva in informatike v Sloveniji. Želijo pa si urediti specializirane kotičke s posebno ponudbo, ki bo izvedljiva, ko bo del rutinskih opravil opravljal knjigomat.

Več si lahko preberete tudi na spletni strani <http://www.gro.sik.si/index.htm> ali pa se preprosto sprehodite do knjižnice in preberete kakšno dobro knjigo.

**Eva Lipnik in Lana Sluga,
OŠ Louisa Adamiča**

EKOLOGIJA IN KULTURA

Včasih za naravo skrbeli smo lepo,
ni bilo smetenja in grdob današnjega
življenja.

Z avtom se nismo vozili,
peš smo najraje hodili.

Bilo nam je mar za našo naravo.
Kaj je narobe? Kje smo izgubili?

Zdaj nam grozijo poplave ta hude,
požari ogromni in luknje ozonske.

Ves čas v skrbah smo, da kisika nam
zmanjka.
Amazonka se manjša, metan pa narašča.

Zdaj se topi že ledenka vsaka,
s plini izpušnimi kisik se znižuje.

Kmalu življenja na tem svetu več ne bo,
če ne bomo imeli spravo z naravo.

Ugašaj luči, vozi kolo in odpadke ločuj!
Pa to ja že vsi vedo, pa ne upoštevajo.

Dajmo se zbrati in začeti skrbeti,
za našo kulturo in našo naravo!

Larisa Gorc

Pogovarjali smo se ...

V sredini aprila smo se pogovarjali s Juanom Gabrielom Kostelcem, ki se je z družino iz Argentine preselil v Slovenijo, o njegovi izkušnji.

Pozdravljen, Juan.

Kako se počutiš ob začetku tega intervjuja?

Juan: Dobro, kako pa!

S teboj bi se rada pogovorila o tem, kako si se preselil v Slovenijo, saj si namreč prej živel v Južni Ameriki – v Argentini. Je bila ta sprememba zate velika, pomembna?

Juan: Velika že, pomembna pa v glavnem ne.

Koliko si bil tedaj star?

Juan: 6 let in še nekaj mesecev.

Česa se najbolj spominjaš?

Juan: Vožnje z avionom!

Kako pa je bilo s sporazumevanjem, znanjem jezika? Je prišlo kdaj do kakšnih neprijetnih situacij, ker tvoje znanje slovenščine še ni bilo dovolj dobro?

Baletke v Grosupljem

V četrtek, 23. 4., ob 18. uri, je bila v Kulturnem domu Grosuplje letna produkcija skupine TeGIBlo v sodelovanju ZKD Teater in ZKD Grosuplje. Mentorica te baletne skupine je Špela Repar, gostji pa sta bili plesalka klasičnega baleta Elena Medich in plesalka sodobnega baleta Kaja Lin Auguštin.

Nastopale so tri skupine, v katerih je 42 otrok. V prvi skupini so najmlajše baletke, stare od 3-6 let. V drugi skupini so baletke stare okoli 8 let. V tretji skupini so baletke, starejše od 9 let in že veliko znajo. To se je tudi pokazalo na nastopu, saj so z vajami pokazale, kako postati dobra baletka, nato pa so zaplesale še zares. Pri vajah je Špela Repar razložila, da so vse vaje malo prirejene, ker nimajo izpopolnjenih vseh pogojev za baletni ples. Špela poučuje balet 4 leta, v Grosupljem pa 3 leta. Nastop je bil brez večjih zapletov, baletke so ob koncu za odlično opravljen nastop prejele vrtnico.

Nekatere baletke smo povprašali za komentar. Povedale so nam, da se v tem klubu počutijo super, ker ima učiteljica veliko dobrih idej. Špela Repar pa nama je zaupala, da tu zelo rada poučuje, saj so njene učenke poslušne in ubogljive.

Larisa Gorc in Tjaša Francelj
OŠ Louis Adamič Šmarje - Sap

➤ Juan: Ni, saj sem znal slovensko že v Argentini.

Pred tem si živel tudi v Franciji. Je imelo to velik vpliv nate?

Juan: Je.

No, pa če se vrneva k tvojemu življenju v Argentini. Znano je, da tam živi ogromno Slovencev, ki so se tja preselili med 2. svetovno vojno in po njej v upanju na boljše življenje. So bili med njimi tudi tvoji predniki?

Juan: Da. Moja stara starša – dedek in babica.

Pa narediva še eno primerjavo. Je v Argentini med argentinskimi Slovenci čutiti hrepenenje po domovini, več narodne zavesti in ljubezni do naše dežele kot pri nas?

Juan: Odvisno, če jim gre dobro. Meni osebno ne. Bi rekel, da ne, oziroma ne vem.

Kako pa je Slovenija všeč tebi in kako si se prilagodil življenju tukaj? Je bilo zate in za tvojo družino težko?

Juan: Slovenija je lepa, posebno severni del. Prvih nekaj mesecev je bilo težko, potem pa se navadiš. Velika prednost za nas je bila, da smo znali slovensko in imeli smo se res lepo.

V šoli si odličen učenec, zelo nadarjen in sposoben, žanješ veliko uspehov, pa mi povej, kako se razumeš s sošolci in če imajo morda kaj drugačen odnos do tebe, saj si dve leti mlajši od ostalih?

Juan: Ne bi rekel, da imajo do mene drugačen odnos in se med seboj dobro razumemo.

Ob koncu se ti lepo zahvaljujem za čas, ki si si ga vzel za pogovor. Želim ti še veliko uspehov ter lepih trenutkov v Sloveniji!

Juan: Ni za kaj.

Pogovarjala se je Maja Kovač.

Gledališko-lutkovni maraton

V četrtek, 26. marca, in v petek, 27. marca, je v Kulturnem domu Grosuplje potekal Gledališko-lutkovni maraton. Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, Območna izpostava Ivančna Gorica, je organiziral srečanje različnih otroških lutkovnih in gledaliških skupin, ki so med seboj tekmovala za uvrstitev v nadaljnje tekmovanje. Šole ali posamezne skupine so predstavile različne igre, vse od Pekarne Mišmaš, Moj dežnik je lahko balon, Zvezdice Zaspanke pa do zgodbe bratov Grimm Rdeča kapica.

Mnenja gledalcev so bila različna, predvsem pa so otrokom ustrezala barvna oblačila in prepričljive lutke. Nekateri so dodali, da bi tudi sami radi nastopali in nosili njihova zanimiva oblačila. Učiteljica petega razreda pa je pripomnila, da bi bila kakšna igra lahko bolj primerna njihovi starosti. Vsi pa so bili mnenja, da so bile predstave zanimive in izvirne in da ne bi imeli nič proti, če bi si jih še kdaj ogledali. Na regijsko srečanje otroških gledaliških

skupin, ki je bilo v Kočevju, sta se uvrstili dve predstavi: Vikin čarobni kaktus gledališke skupine Muce iz vrtca Kekec in predstava Zvezdica Zaspanka Gledališke skupine Hiška z OŠ Louisa Adamiča in KD Teater Grosuplje.

**Špela Ivan, Ajda Rozina
OŠ BRINJE**

Igrišče OŠ Brinje Grosuplje

OŠ Brinje Grosuplje in šolsko igrišče

Igrišče Osnovne šole Brinje Grosuplje je veliko in primerno številu osnovnošolcev, ki hodijo v to šolo.

Na igrišču je tekaška steza, odbojgarsko igrišče, peskovnik za skoke v daljino, košarkarsko igrišče in nogometno igrišče z umetno travo. Na drugi strani igrišča pa so igrala.

V zgodnjih popoldanskih urah je na igrišču veliko otrok iz popoldanskega varstva. Kasneje pa pridejo tudi ostali, večinoma v spremstvu staršev.

Nedavno se je na igrišču v poznih urah pohajkovalo in pilo alkohol, nemalokrat pa na parkirišču pred igriščem preverjajo svoje sposobnosti domišljavi vozniki, ki z zaviranjem in vožnjo v krogih motijo stanovalce in povzročajo nevarnost za vse ljudi v bližini igrišča.

In še nekaj slik, ki prikazujejo onesnaženost igrišča, ki so bile posnete 14. 5. 2009.

Standup v Grosupljem

Grosuplje ima že kar lepo standupovsko zgodovino. V okviru festivala Mesto na ulici je lansko leto nastopila skupina Komikaze, v študentskem klubu Groš pa imajo v sklopu četrtkovih družabnih večerov standup - večer komedije. Ogledal sem si nastop znane slovenske komedijantke Vanči Žorž. Celotno zbijanje šal je trajalo debelo uro, kar je pa malo za nekoga, ki ima toliko idej. O svojih začetkih in ostalih podrobnostih pa mi je povedala sama.

Kdaj ste začeli s standup komedijstvom?

8. marca na ženskem standup-u, ki ga je organiziral Vid Valič. Takrat sem za šalo poskusila in mi je bilo všeč. Sicer pa sem si izkušnje nabirala že od srednje šole v ŠILI, proti koncu pa sem pristala v Imprologi v skupini Žahod Šever. Nato sem se povezala s Komikazami, nastopila 8. avgusta na standup festivalu in od takrat sem vedno pogosteje vabljen, da nastopim.

Kaj pa vas je privedlo do take vrste zabavanja ljudi?

Že od majhnega sem bila vedno rada v družbi, v kateri se je na ves glas smejala. In vsakič znova sem si bolj želela, da bi bila nekoč jaz tista, ki bi se ji smejali, kar ni ravno tipična želja dekleta.

Vam je to bolj hobi ali poklic?

V tem trenutku je še vedno hobi, obveznost hitro prinese s seboj določen stres in napor, zaradi katerega se lahko užitek sprevrže v muko. Drugače pa je moj poklic študij mednarodnih odnosov na FDV-ju.

Ali nastopate sami ali še s kom?

Velikokrat nastopam skupaj s skupino Komikaze, včasih me povabijo na kakšno prireditev ali zasebno zabavo. Večinoma pa nas nastopa več naenkrat.

Kako izbirate teme, o katerih nato govorite?

Imam srečo, da se nekako vedno znajdem v situaciji, v kateri se skriva nekaj smešnega, tako da izbiram na podlagi lastnih izkušenj. Ko sem nastopala v

Grošu, sem pretežno govorila o tem, zakaj smo Grosuplječani nekaj posebnega. Več ko nastopaš, več imaš »kilometrince« (izkušnje), s tem pa tudi že začenjaš improvizirati. Imaš osnovo, ampak včasih te oder in publika zapeljeta v čisto drugo smer.

Ali je težko govoriti smešne stvari tako, da koga ne užalite, pa se še vedno vsi zabavajo?

Ja, najlažje je sebe žaliti, ker veš, da se sam sebi ne boš pritožil. Osebo raje oblikujem mnenje ali kritiko o nečem, ker bi bilo žaliti prelahko. Če pa že uporabljam kakšna imena ali kaj podobnega, pa vstavim splošna, taka, ki so zelo pogosta. In če se kdo resnično prepozna v tem, kar govorim, se tega vedno razveselim, ker imam končno dokaz, da ima nekdo večji ego kot jaz.

Veliko ljudi se sprašuje, kaj je pravzaprav standup comedy show. Ali bi lahko na kratko opisali vaš hobi?

Tvoja naloga je, da stojiš na odru, z mikrofonom v roki in nasmeješ ljudi. Niso prišli zaradi stolov, ampak zaradi tebe. Smejimo se tistemu, kar je drugačno od tega, kar smo običajno navajeni. Seveda pa se lahko hitro namesto smeha sliši tudi zgražanje. Tako da si vedno na meji.

Kaj je potrebno, da si dober standuper?

Izkušnje, kilometrini, pripravljenost in sproščenost. Prav ta je ključna, da se tudi publika sprosti in se prepusti smehu. Zanimati te morajo stvari, stalno moraš biti pozoren ter seveda uživati v tem, to je bistveno. Vedno izhajaš iz sebe in ne iz materiala drugih standuperjev. Lahko imaš isto temo, ampak jo predstaviš na drugačen način. In nikoli, ampak res nikoli se ne smeš spraševati, kaj bodo drugi rekli. Standup ni zato, da bi se sekiral, standup je za to, da se smejiš.

Hvala vam za ta pogovor in upajmo, da boste še kdaj nastopili v grosupljem.

Hvala tudi tebi.

Veliko starejših otrok in najstnikov se zbira na igrišču in v okolici. Stopnice so vedno znova popisane s spreji in nekaj dni so ležale na tleh tudi steklenice od piva, ki jih ni nihče pobral. Ograja je bila dolgo polomljena in kar nekaj časa je tudi ni bilo, tako da se je lahko z motornimi kolesi vozilo po igrišču.

Nekaj osnovnošolcev, ki hodijo v našo šolo, smo vprašali, ali so zadovoljni z igriščem. Večina je rekla, da jim je všeč, bile so pa tudi zanimive ideje, da bi lahko zgradili

bazen, da bi uvedli table za čistočo, da bi lahko imeli več sence in da bi zgradili še več igral, da ne bi bilo tako pusto.

Govorilo se je, da naj bi šola najela varnostnike, ki bodo pazili na igrišče 24 ur na dan. Ne vemo, če je to res, vendar nekaj bi morala šola kot ustanova ukreniti, da ne bi več prihajalo do popivanja in nočnega vandalizma in da bi bilo igrišče čisto in varno za uporabnike, predvsem najmlajše otroke.

Karin Veronika Triler

Pred volitvami v Evropski parlament

Evropski parlament je parlamentarni organ Evropske unije, ki skupaj s Svetom Evropske unije predstavlja zakonodajno telo EU. Poslance izvolijo državljani EU vsakih pet let na neposrednih in splošnih volitvah, nove poslance v evropski parlament bodo volilci Evropske unije volili od 4. do 7. junija letos. V Sloveniji bodo volitve v nedeljo, 7. junija. Zadnje volitve so bile leta 2004, v tem mandatu pa ima parlament 785 članov, med katerimi je skoraj ena tretjina žensk. Poslanci v evropskem parlamentu niso razvrščeni po državljanski pripadnosti, temveč v sedem vseevropskih političnih skupin, ki zastopajo vse poglede na evropsko združevanje.

Parlament deluje v treh evropskih mestih: v Bruslju, Luxembourgu in Strasbourgu. Upravne pisarne so nameščene v Luxem-

bourgu, parlamentarna zase-danja pa se odvijajo v Strasbourgu in tudi v Bruslju. Tri glavne naloge evropskega parlamenta so sprejemanje evropske zakonodaje, demokratični nadzor in pooblastila glede proračuna, delo parlamenta pa je razdeljeno na dve glavni stopnji: priprava na plenarno zasedanje in plenarno zasedanje. Pripravena plenarno zasedanje potekajo v različnih parlamentarnih odborih, samo plenarno zasedanje pa ponavadi poteka v Strasbourgu in včasih v Bruslju.

Najine sošolce sva povprašali, če kaj vedo o evropskem parlamentu, a jih večina tako rekoč nima pojma.

Katarina Tihole, Anamari Virant
OŠ Šmarje - Sap

Ženski košarkarski klub Grosuplje

V našem kraju je košarka zelo popularna. Imamo namreč kar nekaj moških in kar tri ženske ekipe:

- **MLAJŠE PIONIRKE** (punce 7-ih razredov in mlajše),
- **STAREJŠE PIONIRKE** (punce 9-ih razredov in mlajše),
- **KADETINJE** (punce pod 16 let).

Dekleta na vseh področjih dosegajo odlične rezultate, kar našemu mestu hkrati povečuje ugled ter mu pomaga do boljše prepoznavnosti. Med največje uspehe ŽKK Grosuplje lahko zagotovo štejemo trikratno osvojenost mesta podprvakinja v ŠKL ter 1. mesto na pionirskem festivalu. Trener kluba je Teo Hojč, ki s treniranjem deklet (4-x na teden) in svojim znanjem, ki ga prikazuje že vrsto let, zagotovo veliko pripomore k vsem dosežkom in lepi igri našega ženskega košarkarskega kluba. Seveda imamo tudi veliko dobrih posameznic in nekatere izmed njih se celo potegujejo za mesto v slovenski državni reprezentanci. Z dvema izmed perspektivnih deklet sva opravili tudi krajši intervju.

Alina Gjerkeš je igralka ŽKK Grosuplje, hkrati pa tudi opravlja naloge kapetanke starejših pionirk. Pogledajmo, kaj nam je zaupala.

Koliko časa si že kapetanka?

Alina: Dve leti.

Ali si po tvojem mnenju uspešna v vlogi kapetanke?

Alina: Še kar. Lahko bi bilo bolje.

Kako vodiš ekipo na treningih, tekmah ..?

Alina: Ponavadi ekipo vodita trenerja Teo in Luka. Jaz le med igro kdaj in kdaj usmerjam igralke in če je potrebno, jih tudi naderem, da se zberejo in osredotočijo na igro.

Na zaključnem turnirju starejših pionirk si bila izbrana za najboljšo igralko. Kakšni so bili občutki?

Alina: Dobri. Ampak več mi je pomenila zmaga celotne ekipe. Seveda pa sem bila vesela, da so me izbrali.

Kakšna pa so tvoja pričakovanja za letošnje finale ŠKL?

Alina: Zmaga. Dooh.

Tudi Anita Kastelic trenira pri košarkarskem klubu Grosuplje, igrala pa je tudi za slovensko reprezentanco.

Koliko časa že treniraš?

Anita: 4 leta.

Kolikokrat na teden imate treninge?

Anita: 4-x na teden.

Redno se udeležuješ tudi reprezentančnih akcij. Ali ste kot slovenska ekipa uspešne v mednarodnem merilu?

Anita: Da.

Imaš kakšne posebne dosežke, ki jih ne boš nikoli pozabila?

Anita: Ja, ekipne. Nikoli ne bom pozabila dveh naslovov državnih prvakinja in drugega mesta na finalu ŠKL.

Kakšni so tvoji cilji v življenju?

Anita: Da bi igrala v tujini in dosegla veliko dobrih rezultatov.

Nine Virag in Tine Bučar, OŠ Louis Adamič

Obraz s TV ekrana - Manica J. Ambrožič:

Svoje delo imam iskreno rada.

Z Manico J. Ambrožič sva se v živo prvič srečala ob letošnjih delavnicah mladih novinarjev, ki so vsako leto koncem marca ob obletnici smrti našega rojaka, ameriškega pisatelja in svetovalca za Balkan po 2. svetovni vojni, Louisa Adamiča. Na teh delavnicah pa sva se dogovorila, da se bova naknadno srečala, ko bodo mladi »žurnalisti« že dali kaj od sebe. V začetku maja sva nato pregledala poslana gradiva za Vetrnico – priložo mladih novinarjev v Grosupeljskih odmevih. Hkrati sem jo naprosil že za nekaj odgovorov, ki si jih lahko preberete spodaj.

Jože Miklič

Prvo vprašanje bi, spoštovana ga. Manica Janežič Ambrožič, namenil vašemu delu na Televiziji Slovenija. Poznamo vas z ekranov, dobro vam teče beseda, pa ne samo v slovenščini.

Ali lahko pritrdite, da je za tako delo poleg šol in talenta potrebno tudi veliko osebno angažiranje in nenazadnje ljubezen do poklica?

Vsekakor, svoje delo imam iskreno rada in veliki privilegij je, služiti si kruh z delom, ki te hkrati tudi osrečuje. Za televizijo je brez dvoma potreben talent, zavzet televizijec se gradi že od malih nog. Imam diplomo iz francoščine in novinarstva, kot dijakinja in študentka sem se ukvarjala tudi z gledališčem, vse življenje veliko berem, odkar pomnim, me zanima televizija in politika, izjemno rada potujem ... Vse to je povezano z mojim poklicem. In vsi, ki me poznajo, bodo rekli, da tudi (pre)rada nastopam in se »ven mečem«, in vse to tudi priznavam, s pojasnilom, da mi tudi to pri delu pogosto koristi. (smeh)

Kdaj se je v vas prebudila želja postati novinar in kakšni so bili prvi koraki?

Začela sem s šolskim radijem v osnovni šoli, v srednji šoli sem pisala za lokalni časopis Hmeljar, nekaj izkušenj sem dobila tudi pri Radiu Celje. V tretjem letniku fakultete sem prišla na prakso v »desk« Dnevnika Televizije Slovenija in tam ostala. V tistem prostoru, kjer je tišina samo pozno ponoči, kjer je na desetine računalnikov in televizijskih zaslonov, nastajajo dnevno-informativne oddaje Televizije Slovenija. In v tistem prostoru sem preživela velik del svojih zadnjih 15 let življenja. Pomembno se mi zdi, da človek že zgodaj začne dobivati izkušnje, ki ga pripeljejo do službe. Sploh sedaj, ko je iskanje prve zaposlitve prava mora.

Na televiziji v zadnjih letih lahko poslušamo posebna poročanja iz evropskih institucij. Od kod ste do zdaj največ poročali?

V devetdesetih letih in na začetku novega stoletja, ko je Slovenija iskala zaveznike na poti v Evropsko unijo in Nato, smo novinarji zunanje

politike pogosto potovali v tujino, ko so se tja odpravili slovenski državniki. Službeno sem bila skoraj po vsej Evropi, od Rige do Madrida. Ker se zadnja leta ukvarjam s Slovenijo in njenim položajem v uniji, pogosto potujem v Bruselj ali Strasbourg. Sicer ima Televizija Slovenija stalno dopisništvo v Bruslju, naša dopisnica je Meta Dragolič.

Slovenski položaj v uniji je za našo državo strateškega pomena, ker je od njega dobesedno odvisno naše življenje. In tega se ljudje po mojem mnenju slabo zavedajo – Bruselj je za večino ljudi predaleč. Zato se iskreno rada ukvarjam s temami, kot je bilo lani predsedovanje Slovenije Evropski uniji in letos evropske volitve.

Pred nami so volitve v evropski parlament. Kaj menite o tej ustanovi in kako pomembne so volitve za nas Slovence?

Zelo pomemben. Z drugimi besedami, volilci naj pametno izberejo sedem ljudi, ki bodo znali stopiti v bran slovenskim interesom, ko bo to potrebno. Evropski parlament nima tako malo moči, kot mislijo ljudje, poleg tega je to pomemben evropski javni forum, prizorišče formalne in neformalne komunikacije in slovenski glas, spoštovani volilci, naj bo na tem prizorišču močan, spoštovan, ugleden, sposoben, zanesljiv, iznajdljiv ... Slovenija je mala toliko, kot si bo to dovolila, in nič več. Zato je v interesu vseh nas, da je čim večja.

Letos ste koncem marca vodili tudi tradicionalno srečanje mladih novinarjev. To srečanje organizira Javni sklad za kulturne dejavnosti – območna izpostava Ivančna Gorica ob obletnici smrti Louisa Adamiča, našega rojaka, ki se je uveljavil kot ameriški pisatelj in politični svetovalec za Balkan. Kakšni so vaši vtisi? Bo iz »te moke kaj kruha« oziroma – so mladi pristopili resno k svojemu delu in kako so sledili vašim napotkom?

Bila je to zanimiva izkušnja. Mladi so bili večinoma izjemno samozavestni in napisali so nekaj zelo dobrih člankov. Po obeh delavnicah (ena je bila v Ivančni Gorici, druga v Grosupljem) pa sem morala gnjaviti nekaj

mentorjev, naj prav vsi učenci in dijaki, ki so na delavnici sprejeli neko nalogo, to zares tudi opravijo. Skratka, gre za odgovornost. Večina mladih je nalogo opravila odgovorno, nekaj pa jih je čakalo in upalo, da ne bo nihče opazil, če svojega članka ne bodo napisali. Gre le za princip in jaz sem, ko gre za principe, zelo zahtevna.

Pa na koncu reciva nekaj še o vašem življenju v Grosupljem! Kakšno je Grosuplje in kakšni smo Grosupeljčani? Kaj je dobrega in kaj najbolj pogrešate ali pa vam gre na živce? Grosuplje je že šest let moj domači kraj in v njem je nastala moja družina.

Po priselitvi v Grosuplje sem preprosto obrnila nov list v svojem življenju in začela tkati svojo novo socialno mrežo. Všeč mi je sobota, ko grem najprej v knjižnico, našo vrhunsko založeno knjižnico, nato grem na kavo v Torpedo in vmes še na tržnico po sveža jajca in mleko. Všeč so mi jutra, ko oddam otroke v vrtec in šolo in spijem umirjeno kavo s prijateljico. Všeč so mi vsi ljudje, ki so me sprejeli, ne da bi imeli do mene predsodke zaradi tv ekrana – eno je služba in drugo je človek. Všeč mi je, da se z ljudmi, pri katerih delam slike, se strižem ali kupujem sadje, sproščeno pogovarjam. Da se pozdravimo, ko se srečamo. In všeč mi je, da otroka odraščata tesno povezana z dedijem Andrejem in babico Vero.

Vse to mi je dalo Grosuplje.

Tiskarski stroj Ryobi 780 E

Nova pridobitev v tiskarni Partner graf d.o.o., Grosuplje

Med prvomajskimi prazniki so v tiskarni Partner graf montirali nov tiskarski stroj znamke Ryobi 780 E, japonske izdelave, ki je stal okoli 470.000 €. Za stroj so prejeli tudi evropska sredstva prek javnega razpisa v višini 200.000 €.

Ker pa že skoraj 9 let uspešno tiskamo Grosupeljske odmeve v tej tiskarni, je prav, da jih tudi predstavimo. Za to priložnost smo se pogovarjali z direktorjem Dragom Zakrajškom, o samih tehničnih karakteristikah novega stroja pa tudi z nekaterimi tiskarji v tiskarni in zunanjim inštruktorjem, ki je zaposlenim v prvih dneh obratovanja podrobno opisal in pokazal možnosti nove pridobitve.

Jože Miklič

Drago v šali rad reče, da tiskajo že skoraj vse, razen denarja. Tu se tiskajo razni časopisi in revije, knjige, plakati, prospekti, ovitki za CD-je, koledarji, vizitke, kuverte, razni obrazci in podobne tiskovine. Za ilustracijo naj povemo, da so do zdaj med drugim vsako leto natisnili okoli 25 knjig, zdaj pa načrtujejo podvojiti to število. Glede na dosedanje reference, cenovno ugodnost in rutino pa upajo, da jim bo to tudi uspelo.

Načeloma večino priprave za tisk pripravijo sami, saj se kar nekaj njihovih ljudi ukvarja z računalniškim oblikovanjem. Tiskarske plošče zaenkrat delajo pri zunanjih kooperantih, predvidoma drugo leto pa bodo nabavili tudi stroj za izdelavo tiskarskih plošč. Med večje pridobitve, ki je precej pospešila nekdanje ročno zlaganje, so pred nekaj leti nabavili tudi stroj za avtomatsko zlaganje in spenjanje do 80 A4 strani.

Tiskajo večinoma za ljubljansko območje. Grosuplje z okolico v tem pogledu predstavlja vsega skupaj 15 % kapacitet. V tiskarni je 18 zaposlenih, od letos dalje pa naj bi vsako leto zaposlili še po enega delavca – tiskarja.

Pri nabavi stroja Ryobi 780 E se je kljub vsesplošni recesiji pokazala možnost, da pridobijo sredstva iz evropskih strukturnih skladov. Brez teh sredstev bi najbrž ne mogli iti v to smelo nabavo, pove direktor Drago Zakrajšek.

Ko so ga med prvomajskimi prazniki začeli montirati, so morali najprej premakniti stare stroje, urediti prostor, električno napeljavo... Zdaj ugotavljajo, da je prostor v tiskarni maksimalno in optimalno izkoriščen glede razporeditve vseh strojev, saj novi stroj vzame kar okoli 6 m prostora po dolžini in 3 m po širini. K temu je treba dodati še manipulativni prostor, kar pomeni, da je novi stroj zasedel skoraj pol prostora, kjer so postavljeni še ostali trije tiskarski stroji.

Inštruktor Niko je povedal, da se na stroju lahko natisne povečani B2 format neto (77,5 cm x 58 /max 59 cm) vse štiri barve hkrati (CMYK – svetlo modra, baržunasto rdeča, rumena in črna) po eni strani papirja ali hkrati dve po eni in dve barvi po drugi strani. Stroj lahko tiska do 0,6 mm debel papir oziroma od 60 do 400 (max 550) g/m² »težak« papir.

S tem strojem se bistveno skrajša čas tiskanja, še posebej pri večjih nakladah. Na 8 ur je možno z njim natisniti okoli 50.000 izvodov

ene pole papirja, potiskane po eni strani, če stroj strežeta dva tiskarja. V eni uri pa je brez vmesnega poseganja v stroj in prekinitev zaradi menjave plošč ali drugega poseganja možno natisniti celo 15.000 izvodov. Seveda pa na količino vpliva čas menjave plošč, dovoz papirja, odvoz tiskovin in je za enega človeka okoli 30.000 izvodov povsem zadovoljiva količina.

Stroj ima avtomatsko umivanje gum in valjev, kar pomeni, da tiskar samo nastavi program, po katerem avtomatika sama umije omenjene dele. Prav tako je poskrbljeno za avtomatsko vpenjanje tiskarskih plošč.

Ryobi tiskarski stroj pa ima še dodatno odprto možnost, da bi prek CTP enote lahko neposredno krmili tiskanje z računalnika brez tiskarskih plošč, vendar pa za enkrat te potrebe v tiskarni še ne načrtujejo.

K temu naj dodamo, da smo se v uredništvu Grosupeljskih odmevov namerno odločili za natis Vetrnice en mesec pozneje, saj je direktor Drago Zakrajšek ponudil možnost promocijskega brezplačnega natisa le-te v barvah, kar smo se nato dogovorili tudi z vodjo delavnice mladih novinarjev Manico J. Ambrožič.

Sicer pa lahko tudi zapišemo, da smo v vseh teh letih, odkar tiskamo Grosupeljske odmeve v tej tiskarni, zadovoljni z njihovimi službami, vsem zaposlenim v njej pa želimo, da bi jim nova pridobitev dobro služila.

